

que ja intuïem: l'escriptura és l'estil. I en l'estil, és clar, hi caben tant l'ètica com l'estètica. Evident, com la bellesa d'aquest indret palamosí, boscos i civilitzat. Beure un Martini sec davant aquesta mar assolellada bé podria ser un transsumpte bàsic per al paradís personal de cadascú.

Lluís Llach i Sílvia Pérez | La palafrugellenca Sílvia Pérez, que a poc a poc es va consolidant com una de les millors veus del país, ha guanyat la segona edició del premi de poemes musicats Miquel Martí i Pol, convocat pel Cellar Vall Llach. Llach i Pérez són dues veus de vellut que han sorgit de l'Empordà i que resulten lluminoses, tendres, a vegades furioses com un matí de tramuntana. A casa nostra, la suma de poesia i música ha resultat més que una simple cançó. Ha fet país, com se sol dir. La Sílvia ha musicat el poema de Maria Mercè Marçal *Covava l'ou de la mort blanca*, i el celler del de Verges li ha atorgat el premi. La veu de la cantant palafrugellenca disposa d'un ventall amplíssim de registres, però jo en voldria destacar de forma especial el del jazz; amb *We sing Bill Evans*, ella i el trio de Joan Díaz van guanyar l'any passat el premi al millor disc de jazz atorgat per la crítica especialitzada. Feu-vos un regal i escolteu-lo.

Vall-llobrega i la seva escola | A l'escola de Vall-llobrega hi ha 94 escolars que des del curs 2005-2006 esperen una escola nova. Estan en barracons. El projecte del nou edifici està redactat des de 2007 i l'Ajuntament ja fa uns anys que ha cedit entorn de 4.000 metres quadrats per a la seva construcció. L'escola és una de les prioritats polítiques i cíviques del poble. Una població sense escola és a penes una

urbanització, un lloc on anar a dormir. Aquest passat desembre, els alumnes i els seus pares han lluitat amb una arma tan plena de futur com una nadala. Han tornat als dies en els quals la cançó protesta airejava l'aire embassat de la caverna. El text de la nadala, en la veu dolça dels nens, era tan directe com el bram dels Sex Pistols (amb la música del *Fum, fum, fum*): «Volem una escola. Ja! Ja! Ja! Són cinc anys posant pedaços i ja n'estem fins als nasos! Prou! Prou! Prou!».

LA GARROTXA

joan sala

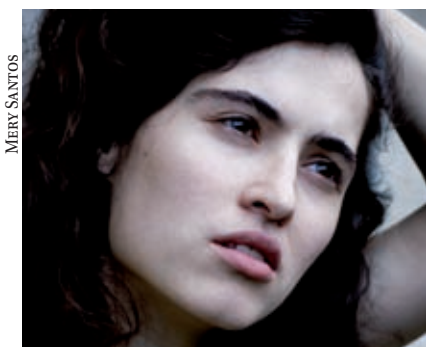
Obres | Bona part de la comarca està en obres, com passa arreu del país. La més emblemàtica, i llargament reivindicada, és la del nou Hospital d'Olot i Comarcal de la Garrotxa, la primera pedra del qual es va posar el mes de novembre passat. Quan estigui acabat, substituirà l'Hospital de Sant Jaume, un interessant edifici situat al cor de la ciutat, amb una façana renaixentista que dona al carrer de Sant Rafael i que data del segle XVI. La previsió actual és que el nou centre hospitalari entri en funcionament l'any 2012, però aquestes previsions no sempre s'acaben complint. Les obres en els espais públics, per molt necessàries que siguin, sempre representen un destorb important, i en tenim un exemple en el popular Firalet, on hi ha l'edifici de l'ajuntament d'Olot, passeig que des de final de 2006 està en obres, amb tots els inconvenients que comporta tant per als veïns com per al públic en

general, en ser un indret cèntric i molt transitat. Almenys aquest problema no hi serà, a l'hospital en construcció, ja que s'edifica en un espai tot just ara urbanitzat, a la zona del Pla de Dalt.

En canvi, pel que fa a la variant d'Olot, no es començarà a construir, en el millor dels casos, fins a l'any vinent, i la de les Preses encara no se sap, tot i que per aquestes carreteres hi ha de circular tot el trànsit del túnel de Bracons, que ara genera retencions i molèsties. Tot un model de bona planificació dels que ens governen.

Un patronat amb solera i eficiència

| El Patronat d'Estudis Històrics d'Olot i Comarca ha superat el llistó dels 75 anys, i ja en fa uns quants que torna a ser un centre viu i dinàmic, amb un conjunt d'actes que interessin un bon nombre d'historiadors i estudiants, com els cicles de xerrades que s'organitzen cada curs. El tema de les d'enquany és la recuperació de la memòria, ara que es compleixen els setanta anys de la fi de la Guerra Civil. A final de 2009 va aparèixer el vintè volum dels *Annals del Patronat*, una magnífica obra –el qualificatiu no és cap exageració– de quasi cinc-centes planes amb interessants aportacions i un bon disseny gràfic, on, a més d'estudis erudits, hi ha treballs de recerca d'estudiants de batxillerat que han estat guardonats amb el premi Salvador Reixach, patrocinat per l'entitat. S'ha de felicitar Jordi Pujiula, president del Patronat, i Jesús Gutiérrez, coordinador de la impressió i l'ànima de les edicions, per la feina ben feta, i per aconseguir que les publicacions surtin puntualment cada any, la qual cosa, com se'n recorda en el pròleg, és una de les raons de ser dels centres d'estudis locals.

MERY SANTOS

RAMON ROURA

Durant aquests setanta-cinc anys, el Patronat ha passat per moments brillants, com el seu inici, coincidint amb el règim republicà, i per altres de tristos, com els primers anys de l'Estat feixista, durant els quals va romandre inactiu, uns anys en què, a més d'intel·lectuals exiliats o represaliats, hi havia tota mena de censures per escriure en la nostra llengua. Josep Murlà repassa en els *Annals* darrerament apareguts el dia a dia de la institució, tot un document per conèixer la història de l'entitat.

El cinquè títol mundial | El Club Patinatge Artístic d'Olot ha aconseguit per cinquena vegada el títol mundial en grups de xou grans. No és fàcil obtenir una distinció d'aquesta categoria, ja que per arribar a la final cal passar per tot un seguit de seleccions prèvies i difícils de superar, però encara és més meritori aconseguir aquest guardó per cinquena vegada en els darrers sis anys. Primer va ser a Fresno el 2004, després a Roma el 2005, a Múrcia el 2006, a Gold Coast el 2007 i el 2009 a Freiburg, aquesta vegada amb el ball *Sedució*, que amb una execució quasi perfecta va aconseguir una puntuació altíssima i el reconeixement del públic assistent, que va ovacionar dempeus l'espectacle. Voldria destacar sobretot el fet que és un club modest, amb pocs mitjans econòmics, però que fent la feina ben feta ha sabut crear escola entre els més joves, els quals han estat el planter per reemplaçar les baixes. És, sense cap mena de dubte, un model per imitar.

La consulta a la comarca | Tal com estava previst, el 13 de desembre es va celebrar la consulta sobiranista a quinze municipis de la Garrotxa, amb una bona participació, on destaquen un

54% a Sant Jaume de Llierca i un 51% a Riudaura, i que en conjunt va ser del 38,72%, més elevada que en altres eleccions, i la més alta del país darrere d'Osona; quant als resultats, es va imposar una majoria del Sí. Falta realitzar la consulta en alguns municipis, on està previst fer-la el dia 28 de febrer.

EL GIRONÈS

dani vivern

La Girona de grisos ja passats | Tot i la crisi econòmica, les inacabables i polèmiques obres de la MAT i el TAV, les vel·leïtats polítiques i els experiments veguerístics d'aplicació problemàtica, hi ha vida més enllà del 2009. La ciutat de Girona, acostumada a dècades de grisori i d'anar fent, sembla que s'ha adaptat força bé a la transformació tecnològica, social, estructural i de costums que ha marcat el canvi de mil·lenni. I no pas gràcies als dirigents que té, sinó sovint *malgré eux*. La societat civil gironina les havia passat magres durant prou temps i ha desenvolupat un sentit de veure-les venir que moltes altres ciutats del seu calibre poden envejar. Les queixes populars tenen més eco als mitjans, la gent reclama més veu i participació, i troba eines per fer-ho. Els referèndums sobre autodeterminació, els xats d'àmbit local i comarcal, l'aparició d'espais digitals d'opinió, tot porta a pensar que els gironins no s'han ensopit ni arronsat davant la crisi, i que l'han sabuda aprofitar per fer-ne revulsiu, purgant i trampolí cap a nous horitzons. Aquests primers deu anys del segle XXI han estat de ràpida transformació i, pel camí, hem perdut gironins dels de tota la vida: el polifacètic dibuixant i activista

cultural Carles Vivó; Pere Rodeja, ànima de la llibreria Geli; Emília Xargay, artista plàstica; l'historiador i polític Francesc Ferrer, i molts altres personatges nascuts a Girona o al seu redós, i que es van fer un nom en les arts, l'esport, la ciència: Santaló, Montsalvatge, Balmanya, Tharrats... A tots ells i elles, i a molts d'altres que sóc incapaç de recordar ara, els hem d'agrair el seu treball i actitud, gràcies als quals Girona ha deixat de presentar la imatge que un funcionari anònim descrivia, fa justament 60 anys, amb aquests versos trobats entre vells papers familiars, uns versos no gaire reeixits i ignoro si mai publicats, però prou fidels a una realitat ja passada:

Gerona

Un río con agua sucia
un puente... y otro puente
mucho frío por la calle
mucho frío y poca gente.

Rambla arriba, rambla abajo
va la juventud muy triste
pasando de las ocho
ya se terminó el despiste.

Un soldado, otro soldado
después, un cabo furriel
luego una tasca, otra tasca,
un cuartel y otro cuartel.

Llueve, trueno y cae granizo
o sale la tramontana
por la tarde y por la noche
y también por la mañana.

Callejones sin salida
guijarros en las aceras
y para ir a cualquier parte
escaleras... escaleras...

Gerona, la gran Gerona
cómo entrísteces mi vida.
Tres veces fuiste inmortal
y catorce aburrida.

